

KEVIN ALAN MILN
OPRAŠTAM TI

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Zahvalnice

Mojoj najboljoj prijateljici i supruzi, Rebeki, koja zaslužuje više zahvalnosti nego što se rečima može izraziti. Dozvoljava mi da pišem, inspiriše me da pišem, ohrabruje, a povremeno me čak i istera iz kreveta noću i *natera* me da pišem da bih poštovao rokove! Večno sam joj zahvalan na svojoj ljubavi i podršci.

Moje petoro dece je takođe zaslužilo aplauz. Njihov smeh vraća mi osmeh na lice.

Zahvaljujem se takođe mojim roditeljima i bakama i dekama, i braći i sestrama za mudre reči i reči ohrabrenja.

Ljudi iz izdavačkih kuća *The Center Street* i *Hachette* znaju ko su i nadam se da znaju koliko cenim njihov trud. Ukoliko ne znaju, reći ću im: cenim ga MNOGO! Ova izjava je dvostruko tačna za moju urednicu Krstinu Bojs, čije strpljenje i talenti nikada ne prestaju da me zadivljuju.

Veliko hvala Džojsoj Hart – vrhunskom agentu – što mi je pomogla da pronađem odgovarajući kutak.

I, naposletku, hvala čitaocima. Vaša mišljenja, pitanja i komentari čine sve što radim vrednim truda.

Preludijum

Čovek sam zdravog razuma... bar tako mislim. Zbog toga se i osećam užasno što sam otišao pred njenu kuću i vrištao koliko me grlo nosi kao da sam pomahnitao. Nisam čak bio ni pijan, ukoliko se ne računa opijenost besom, u tom slučaju je koncentracija u krvi bila daleko iznad zakonom dozvoljene granice.

„Uništila si nam porodicu!“, urlao sam. „Ti i tvoji glupi palčevi i tvoj glupi telefon!“

Dobro, možda ovo poslednje zvuči pomalo nesuvislo, ali kunem vam se da je savršeno jasno kada se stavi u kontekst.

„Gospodine Brajt, imate tačno dve sekunde da odete pre nego što pozovem policiju! Već vam se izvinila. Nema više šta da se kaže!“ Bila je to majka – ona koja mi se obraćala kreštavim glasom, poput podivljale mačke koja štiti povređeno mače.

Ali nisam otišao tamo da razgovaram sa majkom. Otišao sam zbog njene kćeri, studentkinje od dvadeset i nešto godina. Ogorčilo me saznanje da još uvek živi sa roditeljima, jer je to značilo da ne mogu da je napadnem a da mi oni ne prepreče put. Stajala je na tremu iza mame i tate, na svega nekoliko koraka od mene. Kako je stajala, čovek bi pomislio da se smrzava, iako je bilo toplo letnje večer – uveren sam da se obgrlila da se ne bi raspala.

Već sam joj ranije tog dana očitao bukvicu. Ovo je bila druga runda – uprkos pretnjama njene majke, tek sam se zagrevao.

„Zaista? Zato što imam štošta da kažem! Ali najpre želim da vam nešto pokažem.“ Nosio sam aktovku. Brzim pokretom sam je podigao, stavio je na butinu i otvorio.

„O gospode, poneo je pištolj!“, vrisnula je majka. I ona i njen suprug instinktivno stadoše ispred svoje kćeri štiteći je telima od kakvog bilo zlog dela na koje me je mogla nagnati moja besom potpaljena psihoza.

„Ma, prestanite“, zarežao sam, iznenađen što su pomislili da bih bio u stanju da uradim tako nešto. Naravno, nikada me u životu nisu videli, tako da pretpostavljam da ne mogu da im zamerim. „Samo želim da ti pokažem šta si mi oduzela.“ Podigao sam ruku i mahnuo joj punom šakom onoga što sam izvadio iz aktovke.

„Papir?“ Bio je to otac – onaj koji je zvučao suviše tupavo da bi zarađivao sav taj silni novac koji mora da zarađuje ako može da priušti sebi da živi u takvoj kući.

„Pisamca!“, povikao sam. „Ona koja se mogu držati u ruci i dodirnuti. Neka od njih se čak mogu i pomirisati zahvaljujući parfemu moje supruge. Pisamca se čuvaju i uvek iznova čitaju, nisu kao glupi SMS-ovi koje pročitaš pa obrišeš.“

„Molim?“ Bila je to Ešli – krivac.

„Jutros si“, podsetio sam je, „pre nego što si pobegla, rekla da ti je momak poslao *pisamce*. Ono što ti je zapravo poslao bila je dvobitna tekstualna poruka, a ti si, kao pravi idiot, odgovorila na nju. Zato sam želeo da ti pokažem kako *prava* pisamca izgledaju. Kako izgleda iskrena, pažljiva, smisljena prepiska; kako izgleda komunikacija zahvaljujući kojoj je moj brak počeo – i zahvaljujući kojoj se verovatno i održao. *Ljubavna pisamca!* Ne želim da ikada zaboraviš kako izgledaju, jer *ovo* si mi oduzela!“

Njeni roditelji su ostali bez reči. Ešli je spustila glavu i ponovo se obgrlila ispunjavajući noć jecajima.

Teško je objasniti šta se dalje desilo, zato što se najvećim delom odigralo u mojoj glavi. Sklonio sam pogled sa porodice na tremu samo načas i pogledao gomilu papira u mojoj ruci. U tom trenu sećanja me preplaviše, od prvog pisamca koje mi je Ana poslala, pa sve do poslednjeg. Nisu bila toliko česta poslednjih godina, ali to je uglavnom moja krivica. I nameravao sam da se promenim, kunem se – zakleo sam se Ani da će se stvari promeniti.

Ja sam prekršio obećanje – ona je platila ceh.

Pogledao sam porodicu i iznenada je sve što sam želeo da im sasphem u lice – što sam njoj želeo da sasphem u lice – jednostavno nestalo.

Opraštam ti

Šta ja radim ovde? Zašto sam uopšte dozvolio da me mržnja odvuče od Ane? Trebalo bi da sam pored nje, da čekam da prelepa umetnica ispusti poslednji dah.

„Mnogo mi je žao“, izustila je Ešli.

Nisam to želeo da čujem. Želeo sam da poludim. Želeo sam da živi sa osećanjem krivice zbog onog što je učinila. Želeo sam da bude nesrećna kao ja. Ali najviše sam želeo da odem odatle i budem pored moje umiruće žene. „I treba da ti bude žao.“ Naglo sam se okrenuo i otišao.

Pola sata kasnije sedeo sam pored Aninog kreveta na odeljenju intenzivne nege. Nije znala da sam pored nje. A ja nisam znao da li je ona tu. Naravno, njeno telo je ležalo na krevetu, disalo pomoću respiratora, pozajmljivalo malo života zahvaljujući čudima modernih medicinskih aparata. Ali onaj suštinski deo nje? Njega možda više nije bilo.

„Ana.“ Glas mi se slomio. „Vratio sam se.“

Nije mi odgovorila. Odgovor nisam ni očekivao, ali sam ipak pokušavao da ga izvučem.

„Čuješ li me? Mila, da li si tu? Skoknuo sam do kuće, ali sam se vratio. Houp je dobro. Tvoj brat je čuva. A došao je i deda Brajt. Svi se mole za tebe.“

Nekoliko cevčica za infuziju ukapavalo je tečnost u njene teško povređene ruke. Posmatrao sam kako kapi klize i čekao odgovor – bilo kakvu reakciju.

„Pronašao sam nešto“, rekao sam joj naposljetku. „Aktovku. Onu koju si mi kupila kada su me prebacili u upravu. Onu koju sam upotrebio ukupno jedanput. Znaš li da sam joj našao drugu namenu? Punim je tvojim pisamcima. Poneo sam ih. Nije li to sjajno? Mislio sam... da bi volela da ti ih pročitam...“

Došlo mi je da zaplačem.

Ne, to bi bilo neiskreno.

Plakao sam, najviše kada sam pronašao prvo pisamce. Nije to bilo ljubavno pisamce, bar ne tada, ali je utabalo put ljubavi. Bilo je to mnogo godina. Sada mi se činilo kao da su prošli vekovi.

Čitao sam reči koje je napisala i vratio se u neko drugo vreme i mesto. Druga zemlja, strani jezik. Nada, molitva i gitara.

Tada smo bili mladi i naivni. Sve nam se činilo mogućim.

Zaljubili smo se.

Nismo ni znali šta je ljubav, ali nije nam bilo važno, jer smo imali jedno drugo i bili smo srećni.

Bili smo siromašni kao crkveni miševi, ali nije nam bilo važno, jer smo imali jedno drugo i bili srećni.

S vremenom smo otkrili da ne ide u životu sve onako kako čovek isplanira, ali čak ni tada nam to nije bilo važno. Još uvek smo imali jedno drugo. I još uvek smo bili srećni.

Sve ovo je veoma dug i potpuno suvišan način da kažem: Uprskao sam.

Naposletku sam dozvolio da beznačajne aktivnosti potisnu najvažnije stvari u životu. Nekako sam izgubio iz vida – možda i u potpunosti zaboravio – koliko je sve bilo dobro na početku, kada je život bio jednostavan. Jednostavan... i savršen.

Anina pisamca podsetila su me na sve što smo imali i sve što u ovom trenu gubim. Poželeo sam da mogu da joj kažem koliko se kajem. Zapravo, rekao sam joj, nisam prestajao da joj ponavljam, ali nije me čula. Ležala je nepomično i disala pomoću aparata.

„Sećaš li se kako je bilo nekada?“, upitao sam je dok sam rukavom brisao novu navalu suza. „Mislio sam da je naša priča bajka, jedna od onih koje započinju sa *nekada davno*. Kako smo onda spali na ovo, Ana? Kako? Gde li je nestao naš srećan završetak? Kako sam dozvolio da dođe do ovoga? Voleo bih da možemo da se vratimo i uradimo sve iz početka. Možda bih tada uspeo...“

Davno pre nego što su nam se životi raspali, moja žena je sanjala o tome da piše i ilustruje knjige. To se nije desilo. Moj san je bio da pišem muziku, i to je otišlo dođavola. Ali, na kraju ništa od toga nije važno. Jedino što ima značaj jesu zajednički trenuci i uspomene. Možda mi je zato toliko važno da ispričam našu priču, koliko god bolno bilo čeprkanje po greškama koje sam u prošlosti počinio. Nekada smo imali nešto prelepo i ne želim to da zaboravim. A ne želim ni iz vida da ispustim svoje greške, da ih ne bih ponovio izgubio i ono malo dragocenosti koje su mi preostale.

Nedavno me je deda – koji u potpunosti snosi krivicu za to što sam se kao klinac navukao na muziku – ohrabrio ne samo da ispričam svoju priču već i da je zapišem da uspomene ne bi izbledele. „Pisanje priče

Opraštam ti

je kao i pisanje pesme“, objasnio mi je. „Počni od prvog stiha i onda je gradi notu po notu.“

Ukoliko je dedin savet ispravan, onda sam ja već zabrljao. Nisam krenuo od prvog stiha, već sam otišao sve do samog gorkog kraja. Ali pretpostavljam da čak i sumorna melodija kao što je ova može da se premeta...

Prva strofa

Solo, *allegreto scherzando**

* Ital. umereno brzo i živahno. (Prim. prev.)

Poglavlje 1

„Krenimo iz početka; odatle je najbolje započinjati stvari“, pevala je Džuli Endruz metodično prebirući po žicama gitare u filmu *Moje pesme, moji snovi*, nekoliko trenutaka pre nego što je prešla na svoje čuveno do-re-mi. Potom su zajedno plesali, penjali se, pevali, vrteli se i skakutali strmim stazama talasastih brda austrijskog krajolika. Kada su me iskreno zabrinuti prijatelji (i nekoliko radoznalih poznanika) upitali kako sam dospao do tačke u kojoj se sada nalazim, nisam bio voljan da sa njima podelim bolne detalje. Samo sam im rekao da je, kao i u životu kapetana Fon Trapa i njegove muzikalne žene, sve započelo, prilično čarobno, u Austriji, sa pesmom i gitarom, i nekako završilo u San Francisku... u ništavilu.

Dobro, preterao sam sa *ništavilom*, ali ponekad se čovek tako oseća kada mu se ceo život ruši pred očima.

Mnogo toga se desilo otkako sam bio u Austriji – najveća razočaranja u životu, na primer. Ali, ako ćemo slediti savet mog dede (i *Fräulein Marije*) onda je najbolje započeti od snegom pokrivenih Alpa evropskog kulturnog jezgra, jer su se tamo kockice složile. Bio je to *početak*, mesto na kom sam primio prvo pisamce.

Upravo sam diplomirao na Muzičkoj akademiji Istman univerziteta u Ročesteru i krenuo sam preko okeana na postdiplomske studije na Univerzitet za muziku i dramsku umetnost u Beču kada je deda Brajt izjavio da će mi pozajmiti Karla.

Koliko god vam ovo neobično zvučalo, nije. Dedina gitara se zove Karl, premda nikome nije bilo jasno zašto je gitari nadenuo ime. Što je

još značajnije, Karl je instrument za kojim otvoreno žudim još otkako sam prvi put kao klinac čuo dedu da svira na njemu. Ne samo da je Karl zvučao odlično već je bio obavijen velom misterije prema kome je porodica Brajt gajila izuzetno poštovanje, ponajviše zato što je deda ćutao kao zaliven i nije želeo da kaže odakle mu niti zašto ju je nazvao Karl. Sve što je rekao bilo je da toj staroj gitari duguje život i da će je čuvati dok ga „veliki dirigent univerzuma ne pozove kući da svira u njegovim nebeskim simfonijama“.

Kada se sve to uzme u obzir, bio sam prilično iznenađen kada mi je pozajmio gitaru. I duboko počastvovan. Ali, u svakom slučaju, bilo je i primereno da me dedin voljeni instrument sa šest žica prati na putovanju u Austriju, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog nostalgije. Znali smo da je do gitare došao dok je učestvovao u ratu, samo nismo znali na koji način.

Od svih mogućih postdiplomskih programa odabrao sam Beč upravo zato što sam želeo da vidim i iskusim sva ona mesta kojima deda mora da je prošao sa svojom gitarom kada je bio vojnik. Na moj život najveći uticaj je imao deda, a Karl je bio deo tog nasleđa, tako da je povratak u Austriju, gde su obojica pustili duboko korenje, bio poput ostvarenja sna.

Nakon što sam stigao na evropsko tle i prilagodio se mom dvogodišnjem muzičkom programu u glavnom gradu Austrije, počeo sam da upijam prizore, zvuke i kulturu novog okruženja. Tokom prvog semestra u inostranstvu gotovo sve svoje slobodno vreme provodio sam izigravajući turistu. Video sam sve što se moglo videti u Beču i njegovoj neposrednoj okolini. Često sam odlazio u operu, nebrojene sate sam proveo zagledajući zamršene detalje na Katedrali Svetog Stefana i Karlskirhea*, a više od nekoliko puta sam obišao Carsku palatu – čudovišni dom Habzburga, monarhije koja je vladala Austrijskim carstvom više od šeststo godina. Video sam lipicanere, čuo Hor bečkih dečaka, bio u muzeju Sigmunda Frojda i posetio dovoljno ruševina zamkova iz prvog veka da ne moram nijednu u životu više da pogledam. Pre nego što je zahladnelo, otišao sam na vožnju pedalinom po Dunavu, a tokom prazničnog vikenda uskočio sam na voz koji je išao prema jugu kroz Alpe sve do Graca, samo da bih video kuću u kojoj je odrastao Arnold Švarceneger.

* *Karlskirche* nem. Crkva Svetog Karla. (Prim. prev.)

Opraštam ti

Kao što sam već rekao, video sam sve što se moglo videti.

Nažalost, sve te turističke aktivnosti koštaju, a novca nisam imao mnogo. I tako sam, dan pred Božić, nakon što sam basnoslovno platio da bih video kako Dajana Ros nastupa uživo uz pratnju Bečkog simfonijskog orkestra i dvojice od Tri tenora, shvatio da sam načisto švorc. Obezbedio sam zajmove za velike stavke, kao što su školarina i stanarina, tako da sam s te strane bio obezbeđen. Ali novac za izlaske? Za kupovinu namirnica? Novac potreban za puko postojanje? E, ti kovčezi su se ispraznili.

Drugi studenti su se mogli obratiti roditeljima za finansijsku pomoć, ali u mom slučaju to nije dolazilo u obzir. Moja majka je *otišla*. Tako mi je to otac objasnio kada sam imao pet godina i kada se ona jednog dana nije vratila iz bolnice. Nije mi rekao *preminula je*. Niti *mrtva je*. Samo je *otišla...* i neće se vraćati. A moj otac? Pa, nakon što je mama otišla, i on je umro. Ne fizički, ali na svaki drugi način – prestao je da odlazi na posao, ostao je bez posla, uglavnom je spavao i počeo je mnogo da pije. Nakon tri meseca depresije zaključio je da ne može da se izbori sa tim da sam podiže dete, pa me je predao baki i dedi.

Tata se nekoliko godina kasnije izvukao iz svog ponora. Ali nikada nije tražio da se preselim kod njega. Iskren da budem, retko sam ga viđao. On je postao duh porodice Brajt, neočekivano bi se pojavio da nas „pozdravi“, a zatim bi na nekoliko godina nestajao.

Za majkom je uskoro „otišla“ i baka Brajt, nešto pre mog sedmog rođendana, pa smo deda i ja morali da naučimo da se brinemo jedan o drugom. Deda je po struci bio psihoterapeut, ali njegova strast je bila muzika i sa mnom je delio sve što je o njoj znao onoliko često koliko mu se za to ukazivala prilika. Kada nije psihoanalizirao pacijente i kada ja nisam učio i radio domaći, uranjali smo u sve vrste muzike. Ponekad smo slušali radio i on bi mi rekao da zapišem tekstove pesama koje su me najviše pogađale. U drugim prilikama učili smo o majstorima klasične muzike i njihovom doprinosu istoriji muzike. Ali najčešće smo sedeli i svirali gitaru.

Deda je počeo da me uči da sviram čim sam se preselio kod njega i bake. Već u desetoj godini bio sam prilično dobar, a kada sam napunio trinaest, učenik je postao učitelj. Naposletku sam dobio i svoju gitaru, premda nije bila lepa kao Karl, i zajedno smo pisali pesme i svirali sve

do u sitne noćne sate. To su bila iskustva koja su oblikovala moje snove. Tek kada sam otišao na koledž, odredio sam sebi cilj povodom karijere, ali upravo su me te noći provedene u sviranju gitare sa dedom ubedile da moja budućnost leži u muzičkoj umetnosti.

Iako mi detinjstvo nije bilo savršeno, moglo je biti i gore. Preživeli sam, što je vrlo važno, ali samo zahvaljujući dedi. Tako da je, sasvim prirodno, deda primio poziv kada sam doveo sebe do prosjačkog štapa u Austriji.

„Koliko si potrošio?“, upitao je kada sam mu objasnio moju nepriliku.

Zvao sam ga iz govornice i na taj poziv sam trošio poslednji preostali sitniš i to po ceni od dva dolara po minutu, pa sam morao brzo da pričam. „Sve“, ponovio sam. „Žao mi je. Možeš li mi poslati dovoljno novca da spojim kraj s krajem i ne umrem od gladi? A tada ću već nešto smisliti.“

Znao sam da sam u nevolji kada je deda počeo da govori svojim zamisljenim glasom psihoanalitičara. „Poslao bih ti ja novac, ali mislim da je ovo odlična prilika da sazriš. Poslušaj moj savet. Upotrebi Karla. Neće te izneveriti.“

Automatizovani ženski glas se ubaci. „*Noch eine Minute.*“ Imate još jedan minut.

„Šta ti to znači?“

„Mogao bi da sviraš gitaru za novac? Uveren sam da će turisti umeti da cene većeg uličnog muzičara. Bar je tako bilo kada smo tvoja baka i ja poslednji put bili tamo.“

Često sam viđao ofucane muzičare kako sviraju na raznim turističkim lokacijama, ponekad čak i pred povećim brojem ljudi, ali sam uvek mislio da su oni samo propalice koje pokušavaju da iz tuđih džepova iscede sitniš za alkohol. A sama pomisao da ja to uradim? Pa, tada mi još uvek nije palo na pamet da sam i sam propalica. „Stvarno?“

„Itane, zašto ljudi posećuju Austriju? Zašto si ti otišao tamo? Zbog muzike! To je srce svetske klasične muzike. Žele da čuju muziku na svakom koraku. Spreman sam da se opkladim da će ti platiti kada te čuju kako sviraš. Ja bih platio.“

„*Dreissig Sekunden.*“ Trideset sekundi.

„Ti to ozbiljno? Misliš da će ljudi i po ovoj hladnoći zastati da mi ubace novac u šešir?“

Opraštam ti

„Zar ne misliš da vredi pokušati?“

„Da, ali... šta ako se varaš?“

„A šta ako sam u pravu?“

„Ovo mi ne zvuči kao preterano dobar plan. Zar ne bi bilo lakše da mi pošalješ nešto novca da preguram do Nove godine?“

„To *bi* bilo lakše. Ali lakše nije uvek i bolje. Sam si se u ovo uvalio, mislim da će ti koristiti da se sam iz toga i izvučeš. Ako dovoljno snažno želiš da ostaneš u Austriji, pronaći ćeš način da to i ostvariš. Ako ne, javi mi i platiću ti kartu da se vratiš u Ameriku – a kasnije ćeš mi taj novac vratiti.“

Telefon mi tri puta zapišta u uvo. Imao sam taman toliko vremena da kažem: „Zdravo, deda“, a zatim se veza prekinula.

Narednog dana sam, nakon poslepodnevnog praktikuma sa malim ansamblom na univerzitetu, odneo Karla do Trga Štefansplac, otmene pešačke zone oko Katedrale Svetog Stefana i centra grada. I ranije sam tamo, kada je vreme bilo lepo, viđao muzičare, pa sam pomislio da je to dobro mesto koliko i svako drugo da se na njemu održi solo nastup.

Na trotoar pored temelja neke zgrade stavio sam parče kartona da zaštitim pozadinu od vremenskih neprilika, a zatim sam seo. Ignorišući leptiriće u stomaku, proverio sam da li je Karl i dalje dobro naštimovan, a zatim sam otvorio i ispred sebe stavio čvrsti kofer za gitaru. Nisam imao šušir, ali u koferu je bilo sasvim dovoljno mesta za priloge. Naposletku sam, a već se oko mene bilo okupilo nekoliko radoznalaca, sklopio oči i zasvirao.

Voleo sam da sviram na toj gitari. Oduvek sam to voleo. S obzirom na to koliko je bio star, Karl nije bio baš najlepša gitara. Bio je na nekim mestima izlizan, a tu i tamo videla se pokoja ogrebotina nastala usled decenija upotrebe. Ali ono zaista važno bio je zvuk, a što se toga ticalo, Karl je bio remek-delo.

Kad god bih uzeo gitaru – potezao žice prstima, pritiskao pragove, stvarao muziku – ulazio sam u svoj mali svet, nalik na privatno sveilište u mojoj glavi. I ništa nije bilo drugačije tamo, usred Beča, pred neznancima koji su zijali u mene i dahom pravili oblačiće na hladnom decembarskom vazduhu.

Dedina stara gitara zvučala je odlično kao i uvek. Njene najlonske žice bile su savršene za klasična dela koja sam odabrao. Započeo sam sa

Clair de Lune, delo Kloda Debisija koje sam naučio da sviram kada mi je bilo šesnaest godina. Znao sam ga napamet. Kada sam završio, podigao sam pogled, da vidim reakciju okupljenog sveta. Samo što... okupljenog sveta nije bilo.

Ni novca u koferu.

Bio je tu jedino mladić u ranim dvadesetim godinama. Ruke je zavukao duboko u džepove, a oko vrata je imao debeli, ručno pleteni šal. „To bilo vrlo *güt*“, rekao je sa teškim austrijskim naglaskom. „Ti si Amerikanac, *ya*?“

„Kako znaš?“

Slegnuo je ramenima. „Izgledaš tako. Smem li ponuditi savet?“

„U redu.“

„Znaš li pesme koje su... uh... više *femiliaré*?“

„Poznatije?“

„*Ya. Und* brže. Poletnije.“

„Poletnije?“

„Poletnije.“

„Uh... naravno.“ U glavi sam prelistao spisak pesama koje sam pripremio, ali sve su bile letargične kao i ova koju sam upravo odsvirao. Bile su prilično teške, ali im je nedostajala živost i šarm, što je verovatno značilo da „nisu poletne“. A zatim sam se setio jednog od prvih neoklasičnih dela koje sam naučio. „Znam“, rekao sam. „*Bohemian Rhapsody*, grupe Kvin.“

Nasmešio se i klimnuo glavom. „To može.“

Dunuo sam u dlanove da ih zagrejem, a potom sam započeo pesmu. U početku sam svirao polako, ali jasno i čisto, sa dovoljno tonova da je učinim interesantnom. Ovog puta nisam spuštao pogled, jer sam želeo da bolje procenim reakcije prolaznika. I, naravno, čim su začuli poznatu melodiju, ljudi su zastali da je poslušaju. Kada je melodija zalebdela u vazduhu, a tempo se rasplamsao i tonovi mi poleteli sa prstiju poput vatrenih strelica, broj okupljenih je počeo da raste.

I raste.

Neki od njih sklopili su oči da bi mogli da se koncentrišu na zvuk. Drugi su pratili moje ruke, očigledno impresionirani brzinom kojom su mi se prsti kretali duž vrata gitare. Nekoliko ljudi je pevalo. Čovek koji mi je ponudio savet klimao je glavom u ritmu muzike; odmakao se